

Súd: Okresný súd Zvolen
Spisová značka: 19Csp/34/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6719202247
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 03. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Tagaj
ECLI: ECLI:SK:OSZV:2020:6719202247.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Zvolen v konaní pred sudcom JUDr. Michalom Tagajom, v právnej veci žalobcu: BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA so sídlom Boulevard Haussmann 1, 75009 Paríž, Francúzska republika, konajúca na území Slovenskej republiky prostredníctvom: BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, pobočka zahraničnej banky, IČO: 47 258 713, so sídlom Karadžičova 2, 811 09 Bratislava - Staré Mesto, zast.: Advokátska kancelária JUDr. Marek Czompoly s.r.o. so sídlom Ventúrska 16, 811 01 Bratislava - Staré Mesto, IČO: 47 234 547, proti žalovanému: I. Y., M.. Y., T.. XX.XX.XXXX, H. V. XXXX/X, XXX XX F., Š. B. G., o zaplatenie 833,04 Eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Súd žalobu **z a m i e t a** .

II. Žalovanému súd nárok voči žalobcovi na náhradu trov konania **n e p r i z n á v a** .

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou doručenu tunajšiemu súdu dňa 14.05.2019 domáhal od žalovaného zaplatenia sumy 833,04 Eur spolu s úrokom z dlžnej úverovej istiny vo výške 30,00 % ročne zo sumy 651,42 Eur od 19.05.2016 až do zaplatenia a s úrokmi z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 778,04 Eur od 19.05.2016 do zaplatenia, ako aj náhrady trov konania a trov právneho zastúpenia a to všetko na tom skutkovom a právnom základe, že právny predchodca žalobcu - spoločnosť CETELEM SLOVENSKO a.s., IČO: 35 787 783 (ďalej len ako „Cetelem“) uzavrel ako veriteľ so žalovaným ako dlžníkom dňa 28.06.2015 Zmluvu o revolvingovom spotrebiteľskom úvere a o vydaní kreditnej karty, na základe ktorej bol žalovanému schválený úverový rámec do výšky 5 000 Eur. Žalovaný po dobu trvania úverového vzťahu vyčerpal z poskytnutého úverového rámca peňažné prostriedky v celkovej výške 704,65 Eur a to tak, že sumu 699,35 Eur žalovaný čerpal výbermi v hotovosti z bankomatov a platbami na vybraných obchodných miestach a sumu 5,30 Eur predstavujú poplatky, ktoré Cetelem účtoval žalovanému v súlade s úverovou zmluvou ako súčasť úverovej istiny. Žalovaný svoj záväzok splácať poskytnutý úver riadne a včas neplnil a do dňa podania žaloby uhradil len sumu 90,07 Eur, čo preukazuje výpis z úverového účtu žalovaného, ktorý žalobca priložil k žalobe. V dôsledku neplnenia dohodnutých splátok zo strany žalovaného, spoločnosť Cetelem vyhlásila dňa 18.05.2016 v súlade s bodom 7.1 úverovej zmluvy a bodom 10 úverovej zmluvy mimoriadnu splatnosť úveru, čím sa stal dlh žalovaného splatný v celom rozsahu. Ku dňu podania žaloby žalovaný dlží žalobcovi celkom 833,04 Eur - z toho 651,42 Eur z titulu zvyšku dlžnej úverovej istiny, 101,42 Eur z titulu dlžných úrokov z úveru, 25,20 Eur z titulu dlžného poistného z úveru, 55 Eur z titulu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky. Okrem toho je žalovaný povinný zaplatiť žalobcovi úroky z dlžnej úverovej istiny vo výške 30 % ročne zo sumy 651,42 Eur od 19.05.2016 do zaplatenia a úroky z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 778,04 Eur od 19.05.2016 do zaplatenia.

2. K žalobe boli priložené listiny- preklad č. 120/2016 z jazyka francúzskeho do jazyka slovenského; Zmluva o revolvingovom spotrebiteľskom úvere a vydaní kreditnej karty a Rámcová Zmluva o poskytovaní platobných služieb zo dňa 28.06.2015 (ďalej len ako „Zmluva o úvere“); Spracovanie osobných údajov; Potvrdenie o odfinancovaní peňažných prostriedkov a Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti revolvingového úveru zo dňa 24.05.2016 s doručenkou.

3. Na základe výzvy súdu (č.l. 40 a 45) žalobca podaním (č.l. 47) dňa 17.06.2019 oznámil že žalovaný sa dostal do omeškania nezaplatením mesačnej splátky splatnej 10.10.2015. Súčasne predložil ako listinný dôkaz Výzvu na zaplatenie dlžnej čiastky úveru v sume 235 Eur spolu s dokladom o jej odoslaní žalovanému dňa 05.02.2016 (č.l. 48).

4. Vzhľadom na vyššie uvedené súd dňa 01.08.2019 vyzval žalobcu na späťvzatie žalobcu pre premlčanie nároku.

5. V podaní doručenom súdu dňa 22.08.2019 žalobca uviedol, že s názorom súdu o premlčaní nároku nestotožňuje. Uviedol, že dodržal postup v zmysle § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka, nakoľko úver zosplatnil 18.05.2016 a svoje právo mohol na súde uplatniť prvý raz až 19.05.2016 - keďže žaloba bola podaná na súde 14.05.2019, žalobca si nárok uplatnil v zákonnej trojročnej premlčacej dobe.

6. Podľa § 116 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „CSP“), ak sa žalobu nepodarí doručiť žalovanému, ktorý je fyzickou osobou, na adresu podľa § 106 ods. 1 písm. a), je súd povinný urobiť všetky úkony potrebné na zistenie skutočného pobytu žalovaného.

7. Podľa § 106 ods. 1 písm. a) CSP, ak nejde o doručovanie do elektronickej schránky podľa osobitného predpisu, o doručovanie v osobitných prípadoch podľa § 107 ods. 2 a adresát neuviedol inú adresu na doručovanie, doručuje súd písomnosti fyzickej osobe na adresu evidovanú v registri obyvateľov Slovenskej republiky alebo adresu miesta pobytu cudzinca na území Slovenskej republiky podľa druhu pobytu cudzinca.

8. Podľa § 116 ods. 2 CSP, ak sa súdu nepodarí žalobu doručiť na adresu zistenú postupom podľa odseku 1, zverejní súd oznámenie o podanej žalobe na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke príslušného súdu. Žaloba sa považuje po 15 dňoch od zverejnenia oznámenia za doručенú, a to aj vtedy, ak sa adresát o tom nedozvie.

9. Podľa § 116 ods. 3 CSP, ďalšie písomnosti súd žalovanému doručuje na adresu podľa § 106 ods. 1 písm. a).

10. Podľa § 111 ods. 3 CSP, ak nemožno doručiť písomnosť na adresu podľa § 106, písomnosť sa považuje dňom vrátenia nedoručenej zásielky súdu za doručенú, a to aj vtedy, ak sa adresát o tom nedozvie

11. Žalovanému sa zásielku obsahujúcu žalobu spolu s jej prílohami, poučeniami a uznesením tunajšieho súdu, ktorým bola žalovanému uložená povinnosť vyjadriť sa k žalobe, na adrese jeho trvalého pobytu nepodarilo doručiť. Predmetnú zásielku sa súdu nepodarilo žalovanému doručiť ani prostredníctvom policajného zboru SR a nepodarilo sa zistiť ani inú adresu skutočného pobytu žalovaného. Súd preto následne v zmysle § 116 ods. 2 CSP doručoval žalovanému žalobu zverejnením na úradnej tabuli a na webovej stránke tunajšieho súdu dňa 18.12.2019 a následne súd predvolanie na pojednávanie (neúspešne) doručoval na adresu trvalého pobytu žalovaného v zmysle § 116 ods. 3 CSP.

12. Dňa 04.03.2020 sa vo veci konalo pojednávanie a to v neprítomnosti oboch sporových strán - žalobca a jeho právny zástupca svoju neprítomnosť ospravedlnili a súhlasili s rozhodnutím veci v ich neprítomnosti.

13. Podľa § 53 ods. 9 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len ako „Obč. Z.“), v znení neskorších predpisov, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

14. Podľa § 565 Obč. Z. v znení neskorších predpisov, ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

15. Podľa § 52 Obč. Z. v znení neskorších predpisov, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

16. Podľa § 879v Obč. z., konanie, predmetom ktorého je pohľadávka vzniknutá zo spotrebiteľskej zmluvy, začaté pred účinnosťou tohto zákona, sa dokončí podľa doterajších predpisov.

17. Podľa § 54a Obč. Z. v znení účinnom od 05.12.2018, premlčané právo zo spotrebiteľskej zmluvy nemožno vymáhať a ani ho platne zabezpečiť; ustanovenie § 151j ods. 2 tým nie je dotknuté. Zmeniť obsah premlčaného práva zo spotrebiteľskej zmluvy, nahradiť ho novým právom alebo obnoviť jeho vymáhateľnosť možno len na základe právneho úkonu dlžníka, ktorý o premlčaní vedel

18. Podľa § 100 ods. 1 prvá veta Obč. Z. v znení neskorších predpisov, právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110).

19. Podľa § 101 Obč. Z. v znení neskorších predpisov, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

20. Podľa § 103 Obč. Z. v znení neskorších predpisov, ak bolo dohodnuté plnenie v splátkach, začína plynúť premlčacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti. Ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh (§ 565), začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky.

21. Podľa § 122 Obč. Z. v znení neskorších predpisov, lehota určená podľa dní začína sa dňom, ktorý nasleduje po udalosti, ktorá je rozhodujúca pre jej začiatok. Polovicou mesiaca sa rozumie pätnásť dní. Koniec lehoty určenej podľa týždňov, mesiacov alebo rokov pripadá na deň, ktorý sa pomenovaním alebo číslom zhoduje s dňom, na ktorý pripadá udalosť, od ktorej sa lehota začína. Ak nie je takýto deň v poslednom mesiaci, prípadne koniec lehoty na jeho posledný deň. Ak posledný deň lehoty prípadne na sobotu, nedeľu alebo sviatok, je posledným dňom lehoty najbližší nasledujúci pracovný deň.

22. Podľa § 9a ods. 2 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „Zákon o ochrane spotrebiteľa“), od spotrebiteľa nemožno požadovať úhradu nákladov vymáhania pohľadávky vo výške prevyšujúcej skutočné náklady, ktoré vznikli osobe, ktorá v mene veriteľa alebo vo vlastnom mene vymáha pohľadávky vyplývajúce zo spotrebiteľskej zmluvy.

23. Podľa § 9 ods. 9 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len ako „Zákon o spotrebiteľských úveroch“), od spotrebiteľa nemôže veriteľ požadovať úrok, poplatky alebo akékoľvek iné plnenie, ktoré nie sú ustanovené zákonom alebo uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere.

24. Podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „CSP“), súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

25. Podľa § 257 CSP, výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

26. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

27. Podľa § 295 CSP, súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Súd aj bez návrhu obstará alebo zabezpečí taký dôkaz.

28. Podľa § 151 ods. 1 CSP, skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné.

29. Vzhľadom na skutočnosť, že v spore nenastali účinky účinného popretia skutkových tvrdení žalobcu zo strany žalovaného v zmysle § 151 ods. 1 CSP, súd nepovažoval za sporné medzi stranami žiadne skutkové tvrdenia žalobcu. Súd tak medzi stranami považoval za nesporné najmä to, že :

29.1 Zmluva o úvere bola uzavretá;

29.2 žalovaný z úveru čerpal 699,35 Eur a uhradil sumu 90,07 Eur;

29.3 žalovaný nesplácal splátky riadne a včas a dostal sa tak do omeškania so splácaním úveru;

29.4 predchodca žalobcu (Cetelem) k 18.05.2016 úver zosplatnil, o čom žalovaného informoval listom zo dňa 24.05.2016

30. Vzhľadom na spotrebiteľský charakter Zmluvy o úvere (§ 52 Obč. Z.) súd konštatuje, že nepopretie skutkových tvrdení žalobcu zo strany žalovaného nezbavuje súd povinnosti podrobiť predmetnú Zmluvu o úvere kontrole (a) z hľadiska dodržania jej zákonných náležitostí v zmysle Zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (§ 9 a § 11) a ako aj (b) kontrole z hľadiska prípadných neprijateľných zmluvných podmienok. Súd je takisto povinný prihliadať na (c) absolútnu neplatnosť právnych úkonov aj z ostatných dôvodov (napr. podľa § 39 Obč. Z.) a na (d) zákonné následky bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru (§ 11 Zákona o spotrebiteľských úveroch), pričom s účinnosťou od 05.12.2018 je súd povinný ex offa prihliadať aj na premlčanie nárokov zo spotrebiteľskej zmluvy (§54a Obč. Z.), a to tak v prospech ako aj v neprospech veriteľa.

31. Súd vo veci vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi, konkrétne Zmluvou o úvere; Prekladom č. 120/2016 z jazyka francúzskeho do jazyka slovenského; Spracovaním osobných údajov; Potvrdením o odfinancovaní peňažných prostriedkov; Výzvou na zaplatenie dlžnej čiastky úveru v sume 235 Eur s dokladom o jej odoslaní žalovanému dňa 05.02.2016 a Oznamením o vyhlásení mimoriadnej splatnosti revolvingového úveru zo dňa 24.05.2016 s doručenkou.

32. Po vykonanom dokazovaní a právnom posúdení veci dospel súd k záveru, že žalobe nie je možné pre premlčanie nároku vyhovieť podľa § 54a Obč. Z. v spojení s § 103 Obč. Z. a preto súd rozhodol tak, ako je vo výroku I. uvedené.

33. Podľa dôvodovej správy Obč. Z. (vo vzťahu k 54a Obč. Z.), pri subjektívnych majetkových právach zo spotrebiteľskej zmluvy je opodstatnené, aby sa po uplynutí premlčacej doby tieto práva dostali „ex lege“ do polohy naturálnych záväzkov. Po uplynutí premlčacej doby, najmä s ohľadom na súčasný stav trhovej ekonomiky, niet v zásade z pohľadu štátnej moci záujmu hodného ochrany na podpore vynucovania plnenia zo spotrebiteľskej zmluvy, ak sa právo niektorej zo strán premlčalo. Významom inštitútu premlčania nie je automatické oslobodenie dlžníka od plnenia záväzku. Základným cieľom navrhovanej právnej úpravy je vytvorenie priestoru na to, aby dlhy plynúce zo spotrebiteľských zmlúv boli vymáhané len v rozumnom a primeranom čase a dlžník nebol nútený prostriedkami s prvkami štátneho donútenia zaplatiť dlh, vo vzťahu ku ktorému uplynulo značné časové obdobie, v dôsledku čoho by mohla byť oslabená jeho pozícia (napr. nebude už disponovať dôkazmi). Právo plynúce zo spotrebiteľskej zmluvy sa uplynutím premlčacej doby tak ex lege dostáva do polohy naturálneho záväzku, ktoré je možné splniť dobrovoľne povinným subjektom, avšak toto právo nemožno vymáhať proti vôli povinného subjektu (dlžníka). V tomto prípade sa vylučuje kondikcia, t. j. v prípade dobrovoľného plnenia premlčaného dlhu dlžníkom sa prijaté plnenie nepovažuje za bezdôvodné obohatenie (§ 455 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Za vymáhanie premlčaného práva zo spotrebiteľskej zmluvy sa v tomto kontexte rozumie súdne konanie, exekučné konanie a rozhodcovské konanie. Nemožnosť vymáhania premlčaného práva zo spotrebiteľskej zmluvy zohľadňuje dynamickosť spotrebiteľského prostredia a vedomie tohto rizika

bude oprávnené motivovať veriteľov vymáhať svoje pohľadávky čo najskôr. Dôvodová správa teda k schválenému zákonu považuje za vymáhanie premlčaného práva nielen exekučné konanie, ale aj (základné) súdne konanie.

34. K rovnakému záveru dospelo dňa 20.03.2019 aj občianskoprávne kolégium Krajského súdu v Banskej Bystrici, ktoré konštatovalo, že „vzhľadom na to, že účelom novely OZ bolo, aby sa subjektívne majetkové práva zo spotrebiteľskej zmluvy po uplynutí premlčacej doby dostali „ex lege“ do polohy naturálnych záväzkov, z povahy ktorých vyplýva, že ich nemožno vymáhať, potom bez ohľadu na to, že uvedené ustanovenie stiera rozdiel medzi premlčaním a preklúziou, súd by mal prihliadať na premlčanie uplatňovanej pohľadávky ex offa. Novela OZ sa vzťahuje na obe strany spotrebiteľského vzťahu, na spotrebiteľa aj na dodávateľa. Poukazujeme na prechodné ustanovenie § 879v OZ“.

35. Na rozdiel od protiústavného ustanovenia § 5b zák.č. 250/2007 Z.z., vychádza ust. § 54a Obč. Z. z predpokladu, že súd prihliada (ex offa) na premlčanie nárokov nielen v neprospech veriteľa, ale aj v jeho prospech.

36. Vychádzajúc z ust. § 151 CSP (nesporné tvrdenia) a z vykonaného dokazovania súd zistil, že k 18.05.2016 došlo k zosplatneniu úveru (listinné dôkazy na č.l. 21 p.v. a 22 p.v.) a to v zmysle bodu 7.1 Zmluvy o úvere. V danom čase (18.05.2016) musel byť žalovaný ako dlžník v zmysle § 53 ods. 9 Obč. Z. v omeškaní so zaplatením splátky viac ako tri mesiace. Podľa Zmluvy o úvere boli splátky splatné do 10. dňa v mesiaci, t.z. že žalovaný musel byť v omeškaní minimálne so splátkou splatnou 10.02.2016 - podľa tvrdenia samotného žalobcu (č.l. 47) bol žalovaný v omeškaní už so splátkou splatnou 10.10.2015, pričom Cetelem vyzval žalovaného na úhradu dlžných splátok už listom zo dňa 05.02.2016 (č.l. 47 p.v. a č.l. 48).

37. V zmysle § 103 Obč. Z. tak odo dňa zročnosti splátky splatnej dňa 10.02.2016, začala plynúť trojročná premlčacia doba (§ 101 Obč. Z.), ktorej koniec pripadol v zmysle § 122 ods. 2 Obč. Z. na 11.02.2019 (pondelok). Nakoľko bola žaloba podaná na súd (i) až dňa 14.05.2019, teda po uplynutí 3-ročnej premlčacej doby a (ii) za účinnosti § 54a Obč. Z., súd v zmysle citovaného ustanovenia § 54a Obč. Z., v spojení s § 103 Obč. Z. a § 879v Obč. Z. nemohol tento premlčaný nárok žalobcovi priznať.

38. Na podporu správnosti svojho záveru o premlčaní nároku (§ 103 Obč. Z.) súd poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 17Co/61/2019-180 zo dňa 19.02.2020, ako aj na závery vyplývajúce z rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 41Co/42/2019-176 zo dňa 26.06.2019 a z rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 41Co/69/2019-188 zo dňa 15.08.2019, v zmysle ktorých vyplýva, že „z ustanovenia § 103 druhá veta Obč. Z. je zrejmé, že zákon viaže začiatok premlčania na dátum zročnosti tej nesplatennej splátky, pre nesplnenie ktorej sa stal zročným celý dlh. V prípade, že sa jedná o spotrebiteľskú zmluvu má dodávateľ povinnosť v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka čakať s uplatnením práva na predčasné zosplatnenie úveru v zmysle § 565 Občianskeho zákonníka ešte tri mesiace od omeškania so zaplatením splátky, čo však nič nemení na skutočnosti, že premlčacia doba sa aj v takomto prípade počíta odo dňa zročnosti omeškanej splátky. Je pravdou, že takouto právnou úpravou zákonodarca de facto skrátil premlčaciu dobu o 3 mesiace, keďže prvé 3 mesiace omeškania dlžníka s danou splátkou dodávateľ nemôže zosplatniť celý dlh, pretože by tým porušil ustanovenie § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, avšak premlčacia doba nie je fixný inštitút a je právom zákonodarcu ustanoviť pre jednotlivé prípady premlčaciu dobu odlišne, ale len za predpokladu, že takto stanovená premlčacia doba je dostatočná na uplatnenie práv teda, že takýmto stanovením premlčacej doby nedôjde k znemožneniu, respektíve k podstatnému sťaženiu možnosti veriteľa uplatňovať svoje práva. Veriteľ mal dostatok času uplatniť svoj nárok na plnenie celého predčasne splateného dlhu na súde.“

39. Na podporu svojich záverov súd ďalej poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp.zn 4Co/410/2016 zo dňa 21.09.2017, v ktorom odvolací súd skonštatoval, že „V zmysle § 103 Občianskeho zákonníka začína plynúť premlčacia doba pri využití práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka už splatnosťou nezaplatennej splátky a nie samotným vyhlásením mimoriadnej splatnosti, resp. doručením žalovanému (§ 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka). Trojročná premlčacia doba v dôsledku zosplatnenia preto neuplynula splatnosťou poslednej splátky, pre ktorú žalobca vyhlasoval mimoriadnu splatnosť, ale splatnosťou najstaršej omeškanej splátky, pre ktorú využíva veriteľ právo na zosplatnenie. Pri využití práva na zosplatnenie podľa § 565 Občianskeho zákonníka nemôže veriteľ ihneď pristúpiť po omeškaní splátky k zosplatneniu, ale toto právo mu patrí až po tom, čo uplynie lehota troch mesiacov od

nezaplatenia splátky. Túto lehotu poskytuje zákon spotrebiteľovi, aby si zaobstaral peňažné prostriedky na zaplatenie dlhovanej sumy a až po jej uplynutí nastáva strata výhody splátok. To však nemá vplyv na počiatok plynutia premlčacej doby podľa § 103 Občianskeho zákonníka, ktorá začína plynúť zročnosťou nesplnenej splátky.

40. Totožné závery vyplývajú taktiež aj z rozsudku Krajského súdu v Prešove č.k. 6Co/26/2017 zo dňa 28.06.2018, rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č.k. 17Co/385/2016 zo dňa 04.10.2017, rozsudku Krajského súdu v Žiline č.k. 9Co/40/2018 zo dňa 19.04.2018, rozsudku Krajského súdu v Trnave sp. zn. 25Co/668/2015 zo dňa 05.04.2017 a z rozsudku Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 19Co/211/2016 zo dňa 13.10.2016.

41. Súd zároveň konštatuje, že nebolo možné žalobcovi priznať ani nárok na zaplatenie úrokov a úrokov z omeškania (výrok I.), ktoré v dôsledku nesplatenia istiny dlhu narastali a plynuli v čase, nakoľko počiatok plynutia premlčacej doby úrokov a úrokov z omeškania je totožný s počiatkom plynutia premlčacej doby samotného peňažného dlhu, teda úroky a úroky z omeškania z omeškania ako príslušenstvo pohľadávky zdieľajú právny osud samotnej (premlčanej) pohľadávky. V dôsledku omeškania dlžníka nevzniká medzi účastníkmi záväzkovo-právneho vzťahu nový vzťah (nové právo), ale dochádza len k zmene pôvodného vzťahu a to tak, že popri hlavnom záväzku (na zaplatenie istiny) je dlžník povinný zaplatiť veriteľovi aj vedľajší záväzok (úroky z omeškania). Nie je preto možné prijať záver, že za každý deň omeškania vzniká veriteľovi nové a nové právo na zaplatenie úrokov z omeškania a to až do splatenia istiny, pričom každé jednotlivé právo na úroky z omeškania by sa malo premlčovať osobitne v samostatnej 3-ročnej premlčacej dobe, nakoľko by sa tým poprela samotná podstata úrokov z omeškania ako príslušenstva hlavnej pohľadávky a tiež by sa tým popieral inštitút premlčania ako taký. Pre vznik povinnosti dlžníka platiť úroky z omeškania sú rozhodujúce okolnosti, ktoré nastali v dobe, keď došlo k omeškaniu so splnením dlhu. Najvyšší súd SR v rozsudku sp.zn. 1Cdo/157/2009 z 29.06.2010 dospel k rovnakému záveru, keď uviedol, že povinnosť platiť úroky z omeškania nevzniká samostatne (nanovo) za každý deň trvania omeškania, ale jednorázovo v deň, v ktorom sa dlžník ocitol v omeškani so splnením záväzku a týmto dňom začína u tohto práva plynúť premlčacia doba a jej uplynutím sa právo premlčí ako celok. K rovnakým záverom dospel Najvyšší súd SR aj v rozsudkoch sp. zn. 5Sžf/40/2015, 5Sžf/52/2014 a 5Sžf/66/2014 a 4Co/222/2005 (z 27.03.2008). Taktiež k rovnakým záverom dospel napr. aj Krajský súd v Košiciach v uznesení sp.zn. 17CoE/1/2017 z 07.06.2017, keď uviedol, že najneskôr sa všetky úroky z omeškania premlčia spolu s pohľadávkou a iný výklad by mal za následok, že napriek premlčaniu práva na splnenie hlavného záväzku by bol dlžník prostredníctvom vedľajšieho záväzku na zaplatenie úrokov z omeškania po dobu časovo neobmedzenú donucovaný na plnenie hlavného záväzku, čím by sa negovali právne dôsledky vyplývajúce z inštitútu premlčania a súčasne by sa nerešpektoval jeden zo základných princípov súkromného práva „bdelym patrí právo“. K podobným záverom dospel aj Krajský súd v Prešove v uznesení 23CoE/72/2012 z 21.03.2014, keď uviedol, že prijatie argumentácie, že nárok na úroky z omeškania prináleží veriteľovi 3 roky späťne pred podaním žaloby a to napriek premlčaniu istiny pohľadávky, by znamenalo, že vždy bude existovať „trojročný blok úrokov z omeškania“, ktorý by existoval izolovane a v podstate by bolo na vôli oprávneného, kedy by sa domáhal ich zaplatenia, pričom takáto „nadčasová“ povaha nie je právne udržateľná, nakoľko by znamenala nepostihnuteľnosť istej časti úrokov z omeškania inštitútom premlčania.

42. Z obsahu žaloby (č.l. 3) vyplýva, že súčasťou uplatneného nároku sú aj náklady spojené s vymáhaním pohľadávky v sume 55 Eur. Žalobca však tento nárok (i) ani nezodôvodnil a (ii) ani nepreložil žiadnymi dôkazmi a preto mu súd ani tento nárok nepriznal. Súd v tejto súvislosti poukazuje na ust. § 9 ods. 9 Zákona o spotrebiteľských úveroch (od spotrebiteľa nemôže veriteľ požadovať úrok, poplatky alebo akékoľvek iné plnenie, ktoré nie sú ustanovené zákonom alebo uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere) a na ust. § 9a ods. 2 Zákona o ochrane spotrebiteľa (od spotrebiteľa nemožno požadovať úhradu nákladov vymáhania pohľadávky vo výške prevyšujúcej skutočné náklady, ktoré vznikli osobe, ktorá v mene veriteľa alebo vo vlastnom mene vymáha pohľadávky vyplývajúce zo spotrebiteľskej zmluvy.) Vzhľadom na uvedené nebolo možné vyhovieť ani tejto časti žalobného návrhu (výrok I.).

43. Pre premlčanie nároku nebolo potrebné a ani hospodárne vykonávať ďalšie dokazovanie a súdnu kontrolu ohľadom neprijateľných (neplatných zmluvných podmienok) v Zmluve o úvere, ani ohľadom dodržania zákonných náležitostí spotrebiteľskej úverovej zmluvy a nebolo tiež potrebné zaoberať sa ani súladom výšky dohodnutých úrokov s dobrými mravmi ((pozn. súdu - v Zmluve o úvere dojednané úroky

v miere 30 % predstavovali podľa webovej stránky NBS viac ako 4,3 - násobok obvyklých úrokov (6,86 %) v danom období).

44. Pokiaľ ide o rozhodovanie o trovách konaniach, žalovaný mal v spore plný úspech a preto by mu v zmysle § 255 CSP mal prislúchať nárok voči žalobcovi na náhradu trov konania (100%). Nakoľko však žalovanému preukázateľne v spore žiadne trovy nevznikli, súd mu v zmysle § 257 CSP nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi nepriznal (výrok II.). V tejto súvislosti súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/14/2018 z 28.02.2018, podľa ktorého „ak podľa obsahu spisu strane žiadne trovy nevznikli, je v súlade s čl. 17 základných princípov CSP (procesná ekonómia) rozhodnúť tak, že sa jej náhrada trov konania nepriznáva.“

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Zvolen, písomne v dvoch vyhotoveniach. Podľa § 362 CSP odvolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom súde, ktorým je Krajský súd v Banskej Bystrici.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach podania podľa § 127 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne a čoho sa odvolateľ domáha (§ 363 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť tým, že a) neboli splnené procesné podmienky, b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, g) zistený skutkový stav neobstoí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 CSP).

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej (§ 365 ods. 2 CSP).

Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľný exekučný titul, môže oprávnený podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku.